

Opmærksomhed om digte

Digte er vel digte – eller er de? Digte som får megen opmærksomhed i øjeblikket, kan nogle gange virke frastødende. Måske er digtene gode – men den næsten salvesesfulde dyrkelse af digten kan virke ubehagelig. Gang på gang ser man opmærksomheden fanges af digterens person i stedet for af digitene og deres indhold. Måske er dette med forskellig virkning og betydning fra årti til årti. Intet er sværrere end sådanne sammenligninger. Jeg, som skal prøve at registrere det, er nemlig også forandret fra årti til årti – så hvem kan være overdommer?

Steen Kaalø

Jørgen Gustava Brandt

Jeg har længe ledt efter nogle fotografier som jeg tog i 1979 på Louisiana – museet. Det var det første år der blev holdt poesiens dag derover. Jeg havde faktisk negativerne inden for rækkevidde – men nu ville jeg finde den kuvert, og den var ikke hvor jeg syntes den burde være. Men så alligevel – for i en colonkasse med ”Digte” lå billederne i en kuvert sammen med program for dagen den 9.9.1979 og med programmerne for de efterfølgende to år. Måske var det kun de tre år, det foregik. Det var vellykkede seancer, så hvorfor mon de holdt op.

Billederne kommer til at illustrere denne tekst. På et udklip fra Berlingske Tidende ser man et foto med en række af de danske deltagere. Yderst til højre de tre nu døde: Jørgen Gustava Brandt, Dan Turell og Ole Sarvig. Til venstre Steen Kaalø, som nu er præst og skriver salmer, Kristen Bjørnkjær som nu er kulturmønlist og

vist ikke gør i digte mere, Klaus Rifbjerg, der bare har holdt ud og så Vita Andersen, som vi ikke har set digte fra længe, længe. Jo, det er meget længe siden, disse 30 år. Som optakt til første gang havde Vagn Steen en klumme i Politiken med et digt og en kommentar samt en illustration udført af hans kone. Ikke de danske digte, men digte af de norrøne deltagere. Jørgen Gustava Brandt havde en kronik i

Politiken, også som optakt til dagen, hvor han gav sit syn på den poetiske situation. Kunne ikke noget lignende skrives i dag om situationen. Skønt bagtæppet ser så anderledes ud. Dengang virkede ungdomsopørrets retorik åbenbart stadtigvæk, som om det var stærkt, men løbet ud i en nyttetænkning, hvor ”*det kan være vanskeligt at tro, at de m. p.g.a pragmatisk nyttenkning i forhold til verdens store politisk-militære skakspil, skulle være i stand til at betragte kunst og poesi som andet og mere end politisk bevidsthedsjustering og udtryk for meninger og ønsketænkning.*”

Nu er det andre kræfter, som vil manipulere kunst og poesi op i et nyttehjørne, men resultater er måske ikke så meget anderledes.

Digtningen er ikke folkets røst, selvom digterne er mange. Journalistikkens personifikering og bestsellerfiksering fylder det mestre.

digte, ofte illustrerede. Politiken bringer hver uge et digt, som regel et ældre selvom undtagelser gives, men meget sjældent det formeste: Et ikke før trykt digt. I den kasse ligger ikke mange ’før trykte’. Måske var de der, og jeg klippede dem ikke ud?

Flere kasser dukker op og jeg ærger mig over, at jeg ikke har overblik over de nyeste, som ligger der, men næppe i større mængde. Ikke til at vide, om det er fordi, jeg er holdt op med at klippe dem ud, eller fordi de ikke findes. Men fornemmelse er, at de ikke findes.

Selv har jeg i år haft et digt i Gigtforeningens blad, Ledsager 1/2009 og i et blad til alle beboerne i almennyttige boliger, Beboerbladet 3/2009. Sådan kan der jo være spredt mange digte rundt omkring, i blade jeg ikke ser. Jeg synes bare ikke det er en højt vurderet sport at bringe digte tidligt og silde og alle vegne. De skal snige sig ind, de skal have alternative begründelser. Jeg skriver ikke med henblik på sådanne placeringer, men jeg prøver på at få øje på, hvor et digt kunne se ud til at matche den slags krav. Jeg har brugt dette før, men svaret er så klart. Jeg har fået svaret af Informations kulturredaktion Peter Nielsen: ”... vi bringer digte i avisens ved de særlige lejligheder, hvor vi kan se en klar sammenhæng og kontekst. Måske vi på et tidspunkt ændrer på det princip, men liges nu er vi ret eksklusive. Under alle omstændigheder skal der være en ramme for det pågældende digt.” Hver dag bliver der skrevet digte, som kunne indgå i en relevant sammenhæng i avisen, så det er kun et skalkeskjul for journalistikkens overmod, at vi ikke ser dem.

Når jeg betragter mine mængder af udklip med digte, som nu lever helt uden opmærksomhed, så mærker jeg bundter af budskaber, som ikke nåede mig fuldt så stærkt, da jeg klippede dem ud. Jeg kan selvfølgelig kun magte en brøkdel af dem. De ukendtes digte taler fuldt så meget til mig som de kendtes. Jeg glæder mig allerede til at vende tilbage til nye fund en anden dag.

Marianne Larsen

Men så er der jo kassen selv, som rummer digte fra 70'ernes slutning og ind i 80'erne. Kendte og ukendte navne melleml hinanden fra Danmark, Sverige og det store udland. Var digtningen i modvind dengang, med så mange digte i aviser og blade, ofte store

Inger Hagerup

Det er ganske 'værdiløse' kasser, som en dag vil finde plads på forbrændingen, hvis ikke jeg finder en relevant affuger. Måske vil Mediemuseet have dem. Så burde der være en 'åben samling', hvor man ikke skal rundt om et kartotek først, men i en god stol kan sidde og bladre og fange et digt, som var gået i glemmebogen.

Per-Olof Johansson Fotos 1979, tekst 2009

Thorkild Bjørnvig

Benny Andersen

Mia Berner og Penti Saarikoski

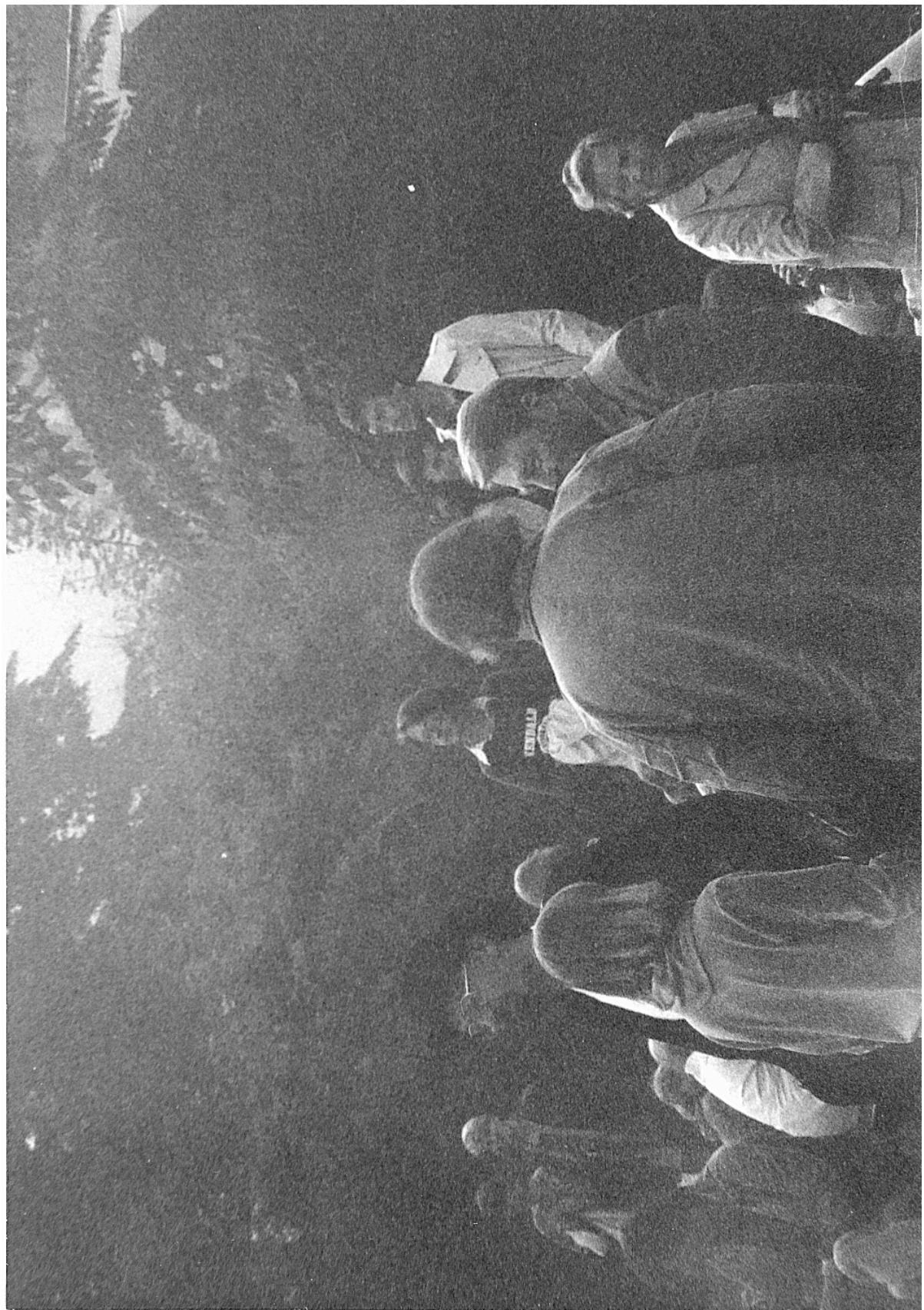

Kristen Bjørnkjær

Vita Andersen

Dan Turell, halvt skjult Ole Sarvig